

nøjelse at have den nuværende Indenrigsminister som saadan, siges det udtrykkelig i Tillæg A. Sp. 266 — jeg skal meddele Indholdet, da det vil være for langt at oplæse det — at nu er man kommen saa vidt, at i Aaret 1875—76 vil det Maal være naaet, at enhver By eller enhver Samling Beboere, som kunde have postal Betydning, vil have sin Landpost flere Gange ugentlig, og det tilføies, at det nu kun er Dele af Silkeborg og Randers Postdistrikter, hvor dette ikke er Tilfældet. For Randers Bedkommende har man den Undskyldning, at, da der der foretaar en Bane, som skulde aabnes, vilde man afvente dette Tidspunkt, ellers var Alt i sin gode Orden, og det næste, man forlangte, var en Forhøielse af omtrent 22,000 Kr. fra 250,000 til 271,000 Kr. Man maatte altsaa tro, at Alt var i god Orden. Finantsudvalget udtalte just ikke nogen Paaskjønneelse heraf; det var allerede den Gang bekendt nok, at det ikke var saa godt, som man skulde tro efter Anmærkningerne, men Finantsudvalget gav vel Impulsen til at vise, at der var Afskilligt at rette, idet nemlig i Betænkningen af 1875—76 forskellige Punkter kom paa Dmalt, nemlig at Brevene skulde ombæres til Adressarterne, at der skulde ansættes honorerede Brevudveglere o. s. v. Man blev ikke destomindre meget forundret ved næste Aar at se, at der var ret gode Naad paa Penge, der var næsten 20,000 Kr. i Overskud, men det sagdes, at man dog ønskede at beholde disse 20,000 Kr. af den simple Grund, at der altid var Noget at komplettere: Der og nye Steder, hvor der kom flere Beboere. Men samtidig dermed var der mange Sogne i Landet, som skrev til Postbestyrelsen, maaske endog saa til det ærede Indenrigsministerium, at der i Sogne, hvor der var mange Byer, slet ikke eksisterede nogen Landpostomdøring til de enkelte Byer; der var mange Kommuner baade i Veile, Ringkjøbing og Skanderborg Amt, altsaa tre jydsk Amt, hvor dette var Tilfældet. (Berg: Mange flere Steder.) Det er muligt, at der var mange flere, det tvivler jeg ikke paa, men jeg nævner blot det, jeg kjender, at der var hele store, folkerige Sogne, hvor der slet ikke var Landpostbude omkring til Byerne, medens man herovre levede i den skjønne Tro, at Alt var i Orden, og at der kun var Noget at komplettere. Der staar: Afskillige Der, det var maaske Løssø og Anholt, jeg veed ikke, hvilke Der man har tænkt paa, men ganske mærkelig var det dog, at, da der begyndte at komme Klager til Postbestyrelsen, saa skriver man tilbage: Vi ville gjerne gaa videre, men vi have ingen Penge, samtidig med, at det i Anmærkningerne fortælles, at der var Penge tilovers, og samtidig med, at der ingenfinde fra Finantsudvalgets eller Thingets Side er vist Noget i Retning af Rnebenhed ligeoverfor den ærede Postbestyrelse. Jeg tror derfor ikke, at man egentlig har havt Spor af Foreskilling om, hvad det var

for et Arbejde, man var ved at ordne, i alt Fald for flere Egnes og Amters Bedkommende. (Afbrydelse). Ja, jeg maa udtale mig temmelig skarpt, hvis det blot vil hjælpe noget. Jeg tvivler ikke paa, at den ærede Indenrigsminister vil sige: Ja, det ærede Medlem har afskillige Gange holdt denne Tale for mig; jeg vil dog ikke tro, at det er ganske den samme Tale, men jeg vil sige den ærede Indenrigsminister og Administrationen, at den skal blive ved at faae Talen at høre, saa længe jeg er her; Publikum skal dog have den Forvisning, at de Mønstre, som ere til Stede, blive paatalte. Saaledes er Maalet altsaa langt fra at være naaet. Naar man nu erindrer, at det var i 1875—76, at man havde 271,000 Kr., og man saa erindrer, at nu er man naaet til 450,000 Kr., at man i 1875—76 erklærede, at man nu var nær færdig med de 271,000 Kr., og den ærede Postbestyrelse nu med de 450,000 Kr. fortæller os, at der ikke alene er noget i Veien med Silkeborg Distrikt, men at den nu pludselig er kommen i Lanter om, at der er noget i Veien med Herning og Bræstrup og afskillige andre Steder, saa man maa sige, at Administrationen har handlet, jeg vil ikke sige: tilfiden Væge for sig selv, men til stor Misfor nøielse for Publikum. Dette skal man ikke blive fri for at høre. Man kunde fristes til at gjøre en Sammenligning med en Nabostat, der grændser ind til os, hvor der pieblittelig blev organiseret Post til hver Landsby, efter hvad jeg har havt Leilighed til at erfare. Jeg hørte vel den høitærede Indenrigsminister bemærke, at man ikke alene gav Postvæsenet Skyld for de Feil, den virkelig havde, men man beskylde den ogsaa for de Feil, man selv begik. Nei, det var Synd at gjøre dette, den har tilvisse Feil nok. Naar den høitagtede Minister mente, at Feil ved Omdelingen af Aviser og Breve ogsaa tidt laa hos den Paagjældende selv, saa skal jeg dertil bemærke, at den Stjædelighed, der gaar i Svang med Avisuddelingen er meget stor. Nu veed jeg nok, at den høitagtede Minister vil sige, at de Paagjældende selv maa sørge for at faae deres Aviser (Indenrigsministeren: Nei!) Jo, det sagde den høitærede Indenrigsminister, det har jeg selv hørt ham sige. Han mener egentlig ikke, at Postbestyrelsen kan gjøres ansvarlig derved; men naar Aviserne bestilles paa Posthuset, og der betales for dem der, har dette ogsaa Ansvar for, at de komme Folk direkte i Hænde, det er et Ansvar, Postvæsenet ikke kan frigjøre sig for, og som man skal kræve det til Regnskab for. Naar den høitagtede Indenrigsminister maatte vil sige, at Brevudveglerne har man ikke nogen Magt over, saa er Veien den, at man, hvor man ingen Brevudveglere kan faae, honorerer dem, men der kan vist faaes Brevudveglere paa flere Steder uden Honorar. Hvorfor sender Posthuset og Landpostexpeditionerne ikke til disse Brevudveglere en Avisfortegnelse — det